

ALEXANDRA REINWARTH

Všichni mi můžete...

Hlavně, že mně
je skvěle!

KAZDA

ALEXANDRA REINWARTH

Všichni mi můžete...

Hlavně, že mně
je skvěle!

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červenec 2025

ISBN: 978-80-7670-259-2

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00, Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: Am Arsch vorbei geht auch ein Weg

od Alexandry Reinwarth

© 2016 mvg Verlag, součástí Münchner Verlagsgruppe GmbH, Mnichov

2. vydání (1. vydání u Nakladatelství Kazda)

Překlad: Štěpánka Syrová

Redakce: Václav Kazda

Sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s., Havlíčkův Brod

ISBN: 978-80-7670-249-3

Tato kniha je ve výhradní distribuci Euromedia Group, a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

ÚVOD

Začalo to tím, že jsem na Kathrin vyhrkla: „Jdi do prdele!“

Je třeba vědět, že tohle normálně lidem neříkám. Obecně nevypouštím na své okolí příliš sprostých slov, a to za žádných okolností. Ani při řízení auta.

Ale Kathrin – a to je taky důležité vědět – je jedním z těch lidí, kteří ve vás neustále vyvolávají pocit, že jste něco udělali špatně a teď jim něco dlužíte. Znáte takové lidi? Takové, co si pořád stěžují, ale nikdy nic nezmění? Lidi, kteří vám vysávají energii jako malé děti pitíčko Capri-Sun?

Kathrin žije ve stálém stavu nářku. Kdyby to myslela vážně, dalo by se usoudit, že trpí depresí. Ale časem mi došlo, že Kathrin rozhodně není depresivní – jen prostě hloupá husa.

Život jí prý neustále hází klacky pod nohy: práce hrozná, vztah s Jean-Claudem v troskách, rodina na ni všechno hází, budoucnost beznadějná, už si neví rady. A zatímco já si o ni dělala starosti, Kathrin jezdila na výletní plavby, pořádala večírky a vdala se za Jean-Clauda.

Když mi jí bylo zase jednou líto („To manželství je prakticky v troskách!“) a ona se s Jean-Claudem vydala na výlet do Benátek (mimochodem – byl to můj nápad, aby spolu zažili něco hezkého), hlídala jsem jí psa, zalévala kytky a solila vodu v jejím bazénu s mořskou vodou.

Kathrinin dům není zrovna za rohem. Ten dům je navíc obrovský, moderní a příšerně drazé zařízený – navzdory „velké finanční zátěži“, kterou podle jejích slov musí nést na svých útlých bedrech. Kathrin je prý totiž na tenhle svět až moc hodná. Říká to třeba tehdy, když řemeslníkovi zaplatí normálně, místo aby ho celé měsíce nechala čekat, a nakonec mu dala jen půlku. I tak by to prý šlo.

„Ale on má třeba taky rodinu,“ prohlásí, a přitom se tváří jako svatá.

Když jsme se potkaly po jejím výletu do Benátek, byla trochu ve spěchu – musela rychle odvézt Jean-Clauda na masáž, protože postele v hotelu, který jsem jí doporučila, byly ka-tas-tro-fál-ní. Výlet byl samozřejmě naprostý propadák, ale ona statečně udělala to nejlepší, co mohla.

Při dalším setkání je zase nemocná její matka – a říká to takovým tónem, že si člověk skoro myslí, že máma druhý den umře. Stručně řečeno – něco je pořád. A pokaždé je to hotová tragédie – jinak by to nebyla Kathrin. Přitom máma má jen bolesti hlavy, vodu v kyčli nebo kdo ví co.

Chápete ten princip? Bylo to pořád dokola – Kathrinin svět se točil jen kolem Kathrin. A já si jednoho dne uvědomila, že už se mi vůbec nechce točit kolem ní taky. Nejsem přece žádný satelit.

Proč jsem Kathrin neposlala do háje už dávno, to vlastně ani nevím – i když se mě na to můj partner L. pořád ptal.

Ze začátku jsem si vůbec neuvědomovala, že mě jen využívá, a pak jsem se vyhýbala konfrontaci. Ale v rámci celkového zlepšení života, na kterém jsem pracovala pomocí „projektu štěstí“¹, jsem došla k závěru: Kathrin musí pryč.

Nikdy předtím jsem s žádnou kamarádkou neskončila. Většinou to přece probíhá tak, že si už nemáte moc co říct, vidáte se čím dál méně a kontakt prostě tiše vyšumí. Hotovo. Jenže ten typ „přátel“, co vás vysávají jako pijavice, se vás jen tak nepustí. A já vlastně vůbec netušila, jak s ní ten vztah ukončit – hlavně jak to udělat, aniž bych se při tom svýjela trapností jako žízala.

L. k tomu měl poměrně praktický návrh: „Prostě tam přijdeš a řekneš: ‘Kathrin, lezeš mi na nervy a nechci tě už vídat,’“ pak se na chvíli zamyslel a dodal: „Ty krávo.“ L. totiž Kathrin nikdy neměl rád.

Vím, že existují lidé, kteří by na to měli koule a prostě by to udělali přesně takhle. Já k nim ale nepatřím. Právě naopak – hraju v týmu těch, kteří se omlouvají, když do nich někdo vrazí.

Abych se celé té situaci vyhnula, začala jsem tedy zvažovat jiné možnosti:

- Poslat místo sebe L. jako zástupce
- Přijmout novou identitu a Kathrin předstírat, že jsem bohužel zemřela
- Bohužel opravdu zemřít

Když pak přišel ten slavný okamžik a já seděla naproti Kathrin v jedné kavárně, byla k mému velkému štěstí tak nemožná, že jsem dokázala tu narůstající vlnu vzteku okamžitě přetavit – a na té vlně jsem dojela až k onomu legendárnímu okamžiku:

„Kathrin?“

„Ano?“

„Jdi do prdele!“

Pro někoho možná nic velkého, ale já jsem se cítila jako dvoumetrová Jana z Arku. Když jsem odcházela z kavárny, měla jsem pocit, že kráčím ve zpomaleném záběru, a jako když boxeři nastupují do ringu, zněla při mém odchodu melodramatická hudba – na trumpetu a se vším, co k tomu patří. Svoje pončo jsem si přehodila přes ramena tak energicky, že to smetlo celý nevinný stoh letáků z vedlejší police. Zatímco se pomalu snášely k zemi, vykročila jsem vzpřímeně ven – a vůbec bych se nedivila, kdyby tam přede mnou stál věrný oř, připravený odvézt mě vstříc dalším životu nebezpečným dobrodružstvím.

„Cože? Ale Jana z Arku přece nebyla boxerka...“, přerušil L. toho večera moje vyprávění a tvářil se při tom zjevně zmateně. Muži vážně často neposlouchají, že? Já si to představuji tak, že slyší jen takové lehké šumění, zachytí dvě tři klíčová podstatná jména a zbytek si nějak domyslí. A když ta slova nedávají smysl, mají problém...

Ve skutečnosti mi samozřejmě nejde ani o francouzské národní hrdinky, ani o box. Dokonce ani o Kathrin a její debilní bazén s mořskou vodou. Jde o to, proč dokáže jedno jediné „Jdi do prdele!“ vyvolat takovou euforii.

„Myslím, že jde o svobodu,“ řekla Anne, moje ezoterická kamarádka, když jsem jí ten okamžik popisovala – a myslím, že má pravdu. Byl to osvobozující čin. Veškerá ta hudba s trumpetami a velkým finále nezněla kvůli tomu, že jsem se osvobodila od Kathrin, té hloupé husy, ale proto, že jsem se v tom okamžiku cítila svobodná od vlastních, ubohých, sebou samou stanovených a svazujících omezení. Prostě udělat to, co člověku připadá správné – bez toho, aby se trápil, jestli ho ostatní budou pořád mít rádi. Božské. Nemělo by to takhle být pořád? Narovinu? A kde vlastně leží hranice mezi tím, kdy je člověk svobodný a kdy už se chová jako kretén?

V následujících týdnech jsem si nevšimla jen toho, že je život bez Kathrin mnohem hezčí, ale také toho, že i v jiných situacích jsem často jednala spíš podle toho, co si o mně asi pomyslí druzí, než podle toho, co jsem chtěla já sama. Chtěla jsem se ráno malovat, když jsem šla jen odvést dítě do školky? Ani náhodou! Tak proč jsem to sakra dělala? Ta děsivá odpověď zní: abych udělala dobrý dojem na ostatní rodiče. – Přitom devadesát procent z nich mi není ani trochu sympatických! Když už jsme u sympatií: proč jsem vůbec chodila na vánoční večírky v agentuře? Protože mám tak ráda šéfy a kolegy? Ani omylem!

A proč jsem vlastně pořád ještě v té pitomé whatsappové skupině, která mi v noci vibruje v kapse jako erotická pomůcka někoho jiného?

Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc mi to docházelo: trávím až příliš času s lidmi, které nemám ráda, na místech, která se mi nelíbí, a dělám věci, které dělat nechci. To je přece úplně na hlavu.

A čím víc těch věcí jsem si vybavila, tím jasnější byl můj plán: Když už bylo takovým vítězstvím vyhodit Kathrin ze svého života – jak nádherný by teprve mohl být život, kdybych vyškrtla úplně všechno, co mi vlastně neseď?

Kdybych třeba kolegům v agentuře řekla: „Díky, ale já po práci na drink nechodím. Ne, nejen dneska – prostě nikdy.“ To by byl mnohem lepší pocit, než si vymýšlet bláznivé výmluvy a pak dávat pozor, abych se někde nepřekecla a všechno neprasklo ve stylu:

„Tak co, je tvé sestře už líp?“

„Sestře? Já žádnou sestru nemám!“

Všechno už tu bylo.

„Chápeš, co tím myslím?“ zeptala jsem se L. téhož večera, zatímco právě krájel zeleninu na malé kostičky. „Hm, asi jo,“ zamumlal trochu rozpačitě. „Jenom... jen aby z toho nevznikl nějaký plán, jak se stát bezohledným sobcem, jo?“

„Ale prosím tě,“ smetla jsem jeho obavy ze stolu – ovšem samozřejmě měl pravdu. Je tu docela reálné riziko, že se během té osvobozovací akce člověk promění v hajzla, ale to bych snad zvládla uhlídat. Byla jsem plná energie a odhodlání – přede mnou se rýsovaly skvělé časy! Co by se asi stalo, kdybych svůj čas, energii (a peníze) věnovala jen věcem, lidem a situacím, které mě těší? To by přece bylo úžasné!

„Vid', zlato?“ zeptala jsem se děcka, které mi právě nadšeně obepínalo nohy ručičkami.

„Čokoláááda!“ vykřiklo jako vždycky, protože to je jeho nejoblíbenější slovo.

Přesně tak. Čokoláda.

Pokud si taky myslíte, že by váš život snesl víc svobody, pohody, seburčení a čokolády – a naopak méně Kathrin, skupin na WhatsApp a vánočních večírků – jste tady naprosto správně. Doufám, že vám nabídnu inspiraci a povzbuzení. Na následujících stránkách se budeme věnovat tomu:

- Jak nechat lidi nebo věci plavat – aby vám vyložené byly ukradené.
- Jak přitom ale nesklouznout k tomu chovat se jako úplný kretén.
- Jaká existují kritéria, podle kterých poznáte, co je pro vás skutečně důležité – a co ne.
- Jak malé změny v rozhodování mohou mít velký dopad na kvalitu života.
- Představíme si jednu celkem vtipnou vizualizační techniku, jak něco nechat projít kolem pozadí.
- A taky si ukážeme pár trapasů a nášlapných min, na které jsem během třídění života sama šlápla.

Než začneme, ráda bych vám představila právě tu vtipnou techniku. Je to vizualizační cvičení – obraz, který si představíte a kdykoli můžete znovu použít.

Doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně:

Takže. Znáte toreadory, že jo? Ty – olé! – zápasníky s býky s pevným pozadím a směšným oblečením? Představte si, že jste jedním z nich. A taky si představte, že držíte jedno z těch červených pláten, kterými vždýcky přivolávají býky. Máte? Dobře.

A teď – kdykoli během čtení narazíte na něco, co vám má být nově u ..., představte si, že to nabíhá na vás, rozjíždí se to... a těsně předtím, než vás to zasáhne, uděláte elegantní toreadorský skok stranou a necháte to prosvístět těsně kolem vašeho pozadí. Olé!

Další pomocník, kterého vám chci představit, se jmenuje Ole. Zatímco jsem přemýšlela, jak skvělé by bylo dělat už jen to, na čem mi opravdu záleží, vzpomněla jsem si na někoho, kdo to tak dělá odjakživa (teda kromě dítěte, které to tak dělá taky): můj kamarád Ole.

Můj Ole je kamarád z mládí a dnes je z něj neuvěřitelně úspěšný podnikatel. Na pohled má tak dva metry padesát, je to okouzlující chlapík – a nikdy nedělá nic, co dělat nechce.

Asi netřeba dodávat, že Ole není v žádné whatsappové skupině a na firemním vánočním večírku zůstává jen tehdy, když je to zábava. Přesto je to oblíbený šéf, má velký okruh přátel a skvělou rodinu.

Nepomůže vám ovšem se stěhováním a rozhodně vám nepřijde zatleskat na večer poezie – i kdybyste ho prosili stokrát. Ale to nevadí. Takový prostě je. A člověk ho má rád i tak.

Když se mě někdo v práci zeptá, jestli bych se ještě „rychle podívala na jeden text“, mám tendenci odpovédět: „Jasně, dej to sem.“

A pak nemám čas, dostanu se do stresu, a nakonec se naštvu sama na sebe.

Když se někdo zeptá Oleho, jestli by se ještě „rychle podíval na jeden text“, odpoví: „Ne.“ A prostě to neudělá. Má víc času, má méně stresu, není na sebe naštvaný – a stejně ho mají všichni rádi, protože je to pořád fajn chlap.

Ole mi na mé cestě „nechat věci plavat“ hodně pomohl – hlavně tím, že jsem si v napjatých situacích dokázala představit, co by na mém místě udělal on. Bylo to, jako by stál vedle mě se svými dvěma metry padesáti, a pronesl: „Tohle rozhodně dělat nebudeš, drahoušku.“ Znáte taky někoho takového? Jestli ano, postavte si ho symbolicky po svém boku. A pokud nikoho takového neznáte – půjčím vám svého Oleho.

Tak jdeme na to.

PROČ JE TAK TĚŽKÉ NECHAT VĚCI PLAVAT...

Zamysleme se nad tím, proč je vlastně tak těžké zcela bezstarostně a bez viny říct třeba svému kamarádovi Tomovi: „Milý Tome, přeju ti hodně štěstí na dnešním vystoupení na večeru poezie v Horní Dolní, ale já nepřijdu. Musím totiž akutně – ležet na gauči.“ To může být tak nepříjemné, že místo pohodového večera se psem a partnerem skončíte v Horní Dolní, sedíte na rozvrzané dřevěné židli, srkáte nealkoholické pivo a posloucháte básně, které znějí přibližně takto:

Vale vale, sandále,
Chutná, chutná – vejce!
Je to sandál, vale,
mimi háj.
Honkfort! Pozor.
Miska, miska, miska –
pindí ukulele!
Paní hrmá, ejdeli
očucháš sandál?
Chutná. Chutná – vejce.

A teď si nevymýšlím.

Pak se vrátíte domů, vyjedete na psa a partnera, protože se mezitím měli až příliš dobře, a jdou si trucovat do postele. A možná už si rovnou vymyslíte výmluvu na příští středu – protože tehdy má Tom vystoupení v Dolní Horní.

Tady něco nehraje!

Jen proto, že máte Toma rádi, ještě nemusíte poslouchat básně o sandálech. Nejde přece o to, že by vám měl být najednou Tom ukradený – ale večer poezie (například) vám ukradený být klidně může.²

Není ale nijak zvlášť překvapivé, že jsme takhle zakřiknutí: Od malička jsme vychováváni k tomu, abychom byli hodní, abychom nikoho neuráželi a brali ohledy na druhé. To je skvělé, nerada bych, aby to někdo špatně pochopil. Přijde mi úžasné, když se lidé už odmala vedou k tomu, aby z nich nevyrostli kreténi – i když to samozřejmě nevyjde vždycky. Zároveň bych ale byla ráda, kdyby se člověku taky už odmala dovolovalo považovat něco, někoho nebo nějakou činnost prostě za pitomou. A teď čerstvý příklad z mateřské školky za rohem:

Možná si ještě pamatujete tu starou dětskou písničku o tancující kočce, která zněla asi takhle:

Podívej, kočka sama tančí,
tančí, tančí na jedné nožičce!

Pak kolem chodí různá zvířátka a chtějí si s kočkou zatancovat – a ona všechny odmítá. Například:

Přiběhne ježek za kočičkou:
„Prosím, podej mi svou tlapičku!“

(A kočka odpoví:)

„S ježkem tančit nebudu,
nechci pichlavého pobudu!“

Zajíček podle ní moc poskakuje, pejsek ze dvorku zase moc štěká – a tak to jde dál, až se objeví kocour. Ten:

... ji pohladí a něžně políbí
a už spolu tančí!
A tančí si ve dvojici,
přes kamení a po silnici...

Skvělá písnička, že jo? Taky si myslím. Jenže – podle všeho už není „dostatečně moderní“.

Aby totiž nebyla všechna tancechtivá zvířátka zklamaná – a děti se naučily, že všichni jsou si rovni a nikdo nesmí být znevýhodněn, změnil se všechny sloky na tento způsob:

Přiběhne ježek za kočičkou:
„Prosím, podej mi svou tlapičku!“
„S ježkem tančit nebudu,
nechci pichlavého pobudu.“
Ale ježek se k ní nakloní,
pošeptá jí něco do ouška...
A už spolu tančí ve dvojici,
přes kamení a po silnici...

Každé zvíře kočce něco pošeptá – a ona si nakonec zatancuje s každým.

Vážně – co to má být? Copak si ta kočka nemůže prostě myslet, že ježek stojí za prd, protože je pichlavý? VŽDYŤ ON JE PICHLAVÝ!

Myslím si, že člověk rozhodně nemusí tančit s pichlavými, poskakujícími nebo děsivě štěkajícími tanečními partnery. Ani náhodou.

Dokonce i když se už kočka s kocourem konečně dají dohromady, ten nesmysl nekončí, protože se zpívá dál:

On (kocour) přivede všechny ostatní,
a už tančí všichni v rytmu,
chvíli nahlas, chvíli tiše,
a pak tančí v kruhu,
až do západu slunce,
a pak jdou všichni domů.

Všichni musí jít s nimi a všichni jdou domů spolu! Jako nějaká pitomá japonská zájezdová skupina. Dětem se prostě vštěpuje, že nesmí nikoho odmítnout.

A pak, když jsou dospělí, to odskáčou – třeba tak, že sedí na rozvrzané dřevěné židli v Horní Dolní.

Když to jde fakt špatně, musí se děti vzdát i svých hraček – a to se táhne napříč celým Německem po všech hřištích. Je to šílené:

Leon Alexander má autíčko, pak přijde Ben-Luis a chce ho taky. Mohlo by dojít k hádce.

A už přibíhá maminka Leona Alexandra a začne synovi domlouvát:

„No tak, půjč to Ben-Luisovi taky, vždyť sis s tím hrál už tak dlouho, dej mu to, pojď, Ben-Luis z toho bude mít radost...“

Mele to tak dlouho, dokud zoufalý a zaražený Leon Alexander nepředá autíčko se slzami v očích. Přitom je to jeho podělané autíčko! Ben-Luis má prostě smůlu! A pak už jen ve škole potřebuje pár Kevinů a Jeremyů z nejbližšího problémového sídliště, aby se to zase srovnalo.

Děti totiž mají přirozeně vrozenou schopnost mít věci na háku – stejně jako psi. Ti se totiž řídí pravidlem: „Pokud si s tím nemůžeš hrát nebo to sníst, počůrej to a nech to být.“

Děti se ještě řídí principem potěšení – rozhodují se impulzivně, ne vědomě. Ten princip zní: Čokoláda = dobrá = sníst co nejvíc.

Teprve později, když je párkrát bolí břicho nebo začnou kynout, začnou to přehodnocovat.

Pak přijde puberta – a tam to začne být pořádně hustý, aspoň pro většinu z nás: Názor ostatních se najednou stává extrémně důležitým. Nejde jen o účes, hudební vkus nebo oblečení – začne se to týkat celé osobnosti.

V tomhle období, kdy si člověk sám sebou vůbec není jistý a je úplně zmatený, hledá oporu a snaží se odpovídat obrazu, který je podle ostatních „správný“.

Holky to mají ještě o něco těžší než kluci, protože se na ně navíc valí celé to pokroucené společenské očekávání, co to vlastně znamená být ženou – a co na to říkají média obecně, a modelka Heidi Klum obzvlášť. Moje děcko (ještě mu ani nebyly tři) to shrnulo docela výstižně poté, co někde zahlédlo reklamu: „Paní nahatá, pán mluví.“ Není divu, že se u holek až přehnaně řeší vzhled – a některé se toho už nikdy nezbaví.

Možná bychom měli začít právě tím.

1. VLASTNÍ OSOBA

- **Postava do bikin mi může...**
- **Vzhled obecně mi může...**
- **Sebezdokonalování mi může...**
- **Věci mi můžou...**

Začít u sebe je logické. Člověk stejně pořád tak nějak vágně cítí, že by na sobě měl něco zlepšit: zadek by měl být menší, účet tlustší, sebevědomí větší a sex zábavnější – a taky by to chtělo zase začít sportovat. Tak tedy začněme. Nejlépe čokoládou.

Obvykle to v životě dopadne tak, že si člověk najde nějakou svou běžnou váhu. Bez toho, že by se vyloženě trápil hlady, ale ani se nepřejídal (vánoční období nepočítáme).

Tahleta „ustálená váha“ nemá ale absolutně nic – opravdu vůbec nic společného s tou, kterou by člověk měl mít pro takzvanou postavu do bikin.

POSTAVA DO BIKIN MI MŮŽE...

Postavu do bikin – tedy aspoň to, co si pod tím představuje veřejnost – jsem měla naposledy někdy ve dvanácti. Od té doby se bikiny a postava staly dvěma zcela oddělenými světy, které se už nikdy znovu nesetkaly. Občas mezi nimi neexistovaly ani diplomatické vztahy. Od svých sladkých třinácti – a neprozradím moc, když řeknu, že už je to nějaký ten pátek – každé léto zatahuju břicho. U rybníka, u moře i na koupališti jsem od června do srpna dýchala mělce do břicha, a v osmdesátkách, kdy byl „holý pupek“ vyloženě trendy, jsem nedýchala vůbec.

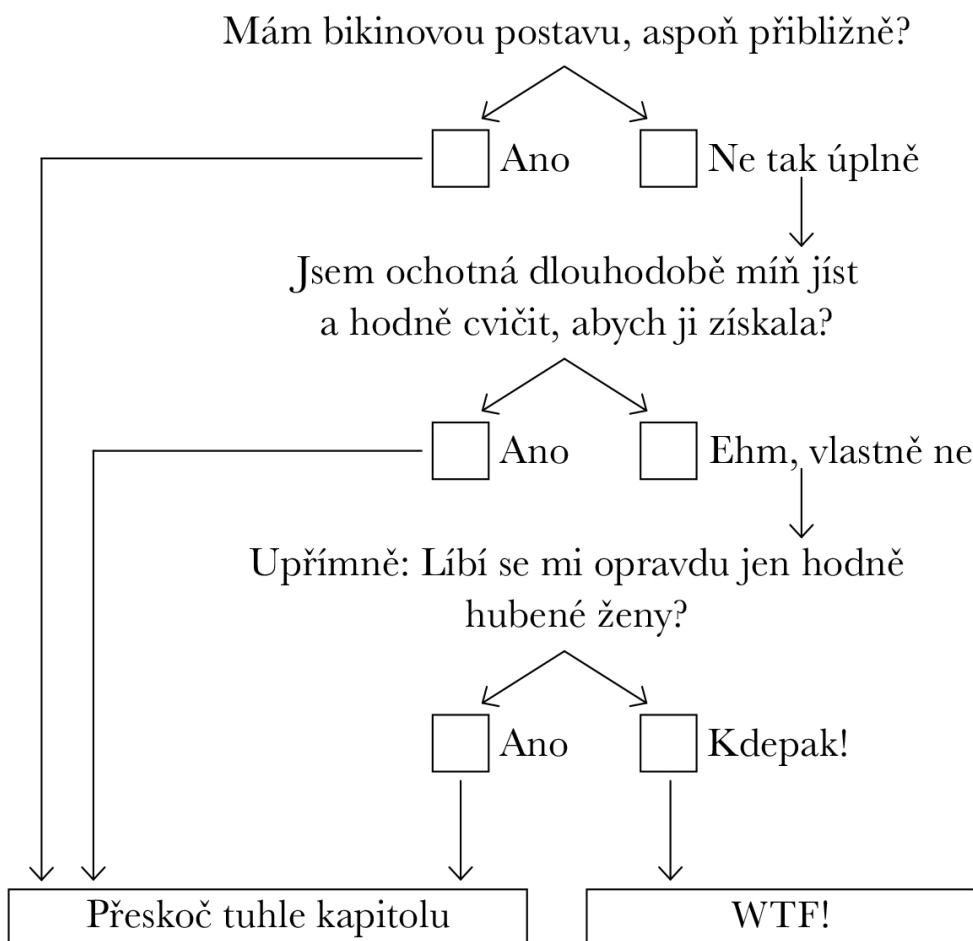
Zázrak, že jsem z toho neměla trvalé následky.

Díky běžným dámským časopisům jsem samozřejmě věděla přesně, jak co nejlépe zamaskovat faldíky v leže: v poloze na ručníku existovala jen jedna jediná přípustná pozice – lehnout si na záda s mírně pokrčenýma nohama, protože pak nohy vypadají štíhlejší. Jenom ty dlouhonohé štíhlé holky si sedaly suverénně do tureckého sedu nebo prostě jak chtěly – i když většinou měly pořád na sobě tričko, aby zamaskovaly neexistující prsa. Něco se prostě najde vždycky.

Moje chování se sice časem trochu uvolnilo – ale ne tak úplně. Pořád se přistihávám, že sedím na kraji židle – protože pak vypadají nohy hubenější. To jsem si kdysi prostě nějak navykla. Stejně jako lidé se špatnými zuby se automaticky smějí tak, aby je nebylo vidět. Víím, že v tomhle životě už postavu do bikin mít nebudu. A přesto mám neustále pocit, že bych se o ni měla snažit.

Jako memento mi ve skříni leží ty zatracené džiny, které jsou o jedno číslo menší – a kdyby mohly, zvedaly by obočí pokaždé, když tam před nimi v kalhotkách stojím. Nejabsurdnější na tom všem je, že ve skutečnosti považuju ženy za nejhezčí právě tehdy, když se prezentují sebevědomě – s velkým nosem nebo kudrnatými vlasy, se širokými boky nebo bříškem.

Možná (a pravděpodobně) za to může ten model „paní nahá / pán mluví“, kterého si všimlo i moje dítě. Každopádně je opravdu načase si položit otázky:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všichni mi můžete....

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.